

# De *coach* in Arnout Van den Bossche: in een theaterzaal mag het toch iets meer zijn dan op een bedrijfsfeest



Een vragenlijst, een flipchart en een resem gemakkelijke grapjes: meer heeft Arnout Van den Bossche nog altijd niet nodig voor zijn shows. Of moeten we zeggen: presentaties?

Sinds Van den Bossche in 2009 Humo's Comedy Cup won, is dit nog maar zijn derde theatervoorstelling. De eerste ging over relaties, de tweede over werk en burn-outs. Dit keer richt hij zijn vizier op de wereld van coaching en zelfhulp, en opnieuw gaat dat volgens hetzelfde stramien, met vragen aan het publiek en druk gekrabbel op een flipchart. Het heeft meer weg van een grappige presentatie in een middelgroot bedrijf, ook al omdat Van den Bossche geen enkele moeite doet om te acteren of zijn taalgebruik bij te schaven.

Die herkenbaarheid is wellicht ook de verklaring van zijn onwaarschijnlijke succes. Weinig comedians kunnen hun show zo vaak opvoeren, en dan ook nog twee keer de Lotto Arena vullen, als deze gewiekste entertainer. En er zijn ook veel mensen die hem leren kennen via Youtube, zoals hij terecht zelf opmerkt. Het is op zich al een mooie verdienste, mensen naar het theater lokken.

## Pornosnor

Het publiek wordt ook meteen betrokken bij de presentatie die Van den Bossche wil geven, met voorspelbare vragen over groeipotentieel, positief denken en werken aan jezelf. De comedian laat er geen twijfel over bestaan hoe hij denkt over al die energie-, vitaliteits- en lifestylecoaches, van oversekste goeroes tot "Hollanders met een pornosnor". De zaal gaat daar makkelijk in mee. Soms roept een toeschouwer zelfs een betere grap dan Van den Bossche voorzien heeft. Waarna hij zelf scoort met een geïmproviseerde twist of opmerking. Zoveel vakmanschap heeft hij intussen wel verworven.

De clichés vliegen ons om de oren: “yogawijven met glutenallergie” (applaus), “biobakfietswokewijven” (applaus), “*boss bitches*” (applaus en mannelijke bijval). Hoe stuntelig en onzeker Van den Bossche zich soms ook mag voordoen, de traditionele sterke man in hem laat zich nog altijd volop gelden, ook al is het maar “om te lachen”.

Veel te snel komt hij uit bij de datingcoach, en valt in een lange passage terug op al te gemakkelijke m/v-humor. Er zal in die grappen altijd wel een grond van waarheid zitten, en het publiek smult ervan. Maar in een theaterzaal mag het toch iets meer zijn dan op een bedrijfsfeest.

Naast zijn flipchart heeft Van den Bossche ook een groot scherm ter beschikking, waarop hij primitieve, zelf getekende schema’s en teksten projecteert. Hij vertelt over de “emoticonkloof” tussen mannen en vrouwen en een Facebookdiscussie die uit de hand loopt. Grappig, maar opnieuw allerminst verrassend.

Helemaal op het einde maakt hij nog wat promotie voor zijn merchandising, van oude boeken en dvd’s tot drinkbekers. Ook een gewiekste zakenman dus.

Karel Michiels